

K. M. Klausen: Jeg skal gerne følge den af den ærede Ordfører (Jørgen Jensen) anviste Vej: at fatte mig i størst mulig Korthed, for at vi kunne naa til Ende med Behandlingen af Lovforslaget i dette Møde. Jeg kan gøre det med saa meget større Grund, som Socialdemokraterne i Betænkningen udførligt have motiveret deres Stilling overfor Lovforslaget og de enkelte Ændringer.

Blandt de Ændringer, som ere foreslaaede i Udvalget, er sikkert den mest fremtrædende, at Præsten ikke længere skal være født Medlem af Skolekommissionen. Det er mig en Glæde at kunne notere dette. Det vil erindres, hvorledes Socialdemokraterne ved første Behandling netop stærkt betonedes, at Præsten ikke havde nogen Ret til eller Krav paa at sidde som født Medlem af Skolekommissionen. Det er nu lykkedes at faa ham bort, Præsten er efter Flertallets Forslag fjernet. Der er ganske vist et enkelt Medlem, Højres Medlem i Udvalget, der vil bevare Præsten som født Medlem af Skolekommissionen.

Dernæst har Socialdemokratiet foreslaaet, at Valgretten til Skolekommissionen udstrækkes saaledes, at den ikke gives alene til de kommunale Vælgere, men til alle skolesøgende Børns Forældre eller Værger. Jeg synes, at man her ikke med Rette kan gøre Valgretten afhængig af, om vedkommende betaler Skat eller ej. De Forældre, der have Børn i Skolen, have et naturligt Krav paa at være medbestemmende om, hvem der skal have Sæde i Skolekommissionen. Jeg tror, det vil være heldigt, om man giver denne Indrømmelse. Man paakalder herved Hjemmets Ansvarfølelse og vækker deres Interesse, og jeg synes, der ikke kan anføres noget for at forholde dem denne Ret. Fordi f. Eks. en Enke er saaledes økonomisk stillet, at hun ingen Skat betaler, kan Samfundet ikke frakende hende Retten til at være medbestemmende paa et saa vigtigt Omraade som dette.

Socialdemokratiet har endvidere stillet et Ændringsforslag vedrørende Skolens Religionsundervisning. Vi ønske nemlig, at Religionstimen maa blive henlagt paa Skolens Skema enten som første eller sidste Time paa Dagen, og at det saa overlades til Forældre eller Værger selv at bestemme, hvorvidt de ville have, at deres Børn skulle deltage i Religionsundervisningen eller ikke. Det er ogsaa et Krav, alle Forældre naturligt have. Er der noget Sted, hvor de bør have Ret til at træffe Afgørelsen, er det i et Forhold som dette.

Hvis der er Uoverensstemmelse mellem Skole og Hjem paa dette Omraade, nytter det ikke meget, hvad Skolen lærer Børnene. Man risikerer, at det brydes ned, og udsætter sig for, at den Autoritetsfølelse, Børnene bør have baade overfor Skolen og Hjemmet, svækkes. Naar Forældrene faa denne naturlige Afgørelse lagt i deres Haand, vil det bidrage til, at der kommer et godt Forhold til Stede mellem Skole og Hjem. Jeg forstaar ikke, at Regeringsvenstre, der endnu ynder at kalde sig Frihedsmænd og et demokratisk Parti, ikke gaar saa vidt i sine Indrømmelser, at det tør overlade denne naturlige Ting til Forældrene selv, at bestemme, om deres Børn skulle deltage i Religionsundervisningen eller ej. Egentlig kunde vi Socialdemokrater ønske at gaa adskilligt videre, idet vi helst saa Religionsundervisningen fjernet fra Skolen. Jeg tror ogsaa, det vilde være heldigt for Lærerne. Det er sikkert en kendt Sag, at der er adskillige, ja maaske endog talrige Lærere, som ønske sig fritagne for at undervise i Religion. Man ser blandt andet den Mærkelighed, at naar et saadant Embede opslaaes ved en større Købstad, hvor en større Samling af Lærere virker under een Kommune, henlægger man Religionsundervisningen til den yngste Lærer, gør det til Hovedopgave for en ung Mand, der ansættes som Timelærer, at undervise i Religion. Der ligger heri, at det ældre Lærerpersonele ved Skolen søger at skyde dette Fag fra sig, og den yngste, der ansættes, kan man uden videre, idet Embedet opslaaes, paalægge som Pligt at lede Undervisningen i Religion.

Det har tidligere været saaledes, at en Del af Embederne har været besat, som det hedder, af Kongen, hvilket vel dog maa forstaas saaledes, at det er Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der besætter dem. Dette forekommer mig at være en uheldig Ordning. Saadanne Embeder bør der ikke være. Jeg synes, at ved alle Embeder bør Kaldsretten udøves af Skoledirektionen. Man har set, at det har givet Anledning til ikke lidt Misfornøjelse i Kommunerne, at de ikke kunne faa den Lærer til Overlærer, som de ønske. Man har ogsaa set — saaledes ser det i alt Fald ud —, at det undertiden ikke er skolemæssige Hensyn, der tages ved Besættelsen af saadanne Embeder, men ogsaa andre, Skolen uvedkommende Hensyn, idet man søger at belønne en Mand, som Regeringen af en eller anden Grund synes, den gerne vil vise en Velvillie eller Tjeneste.